

**k
a
t
o
l
i
š
k
i**

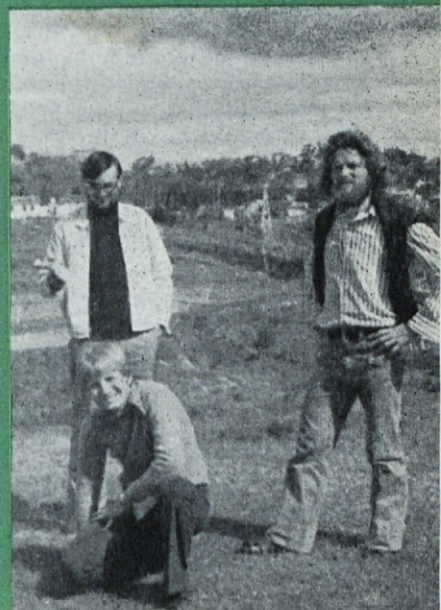
misiones catolicas

**m
i
s
i
j
o
n
i**

8

1976

TEOLOGIA „AFRICANA”?

Del discurso de mons. Giovanni Benelli
en la inauguración de la facultad de teología en Abidjan, África.

(Continuación y fin)

Después de haber destacado que, a lo largo de los siglos, cada pueblo ha adoptado, en cierta forma, una contribución a lo que constituye la vida de la Iglesia hoy, enriqueciéndola armoniosamente con elementos distintos por lo que se refiere al modo de anunciar y traducir a la práctica el mensaje de Cristo; y después de haber recordado el obligado agradecimiento a los misioneros que han dejado todo para venir a traer el Evangelio, el Sustituto de la Secretaría de Estado dijo: “Africanos, es toca ahora a vosotros el turno de enriquecer, mediante vuestras investigaciones y experiencias, lo que habéis recibido”.

En este esfuerzo de ofrecer una contribución, según los propios valores culturales en el campo mismo de la teología, hay que aprovechar todo cuanto la familia humana, con gran ahínco, ha profundizado, estudiado y adquirido.

La teología no sólo tiene una larga historia, sino que ésta se ha enriquecido con la reflexión y la obra de muchos pueblos, pero se funda en la tradición, que está estrechamente ligada a la transmisión del misterio de Cristo. “Las jóvenes Iglesias africanas no comienzan hoy su historia: como miembros auténticos y de pleno derecho de este Cuerpo místico, que data de hace dos mil años, deben aceptar todo el peso y toda la riqueza de la tradición milenaria de la Iglesia”. Es tarea de investigación teológica africana conocer la herencia doctrinal de Oriente y Occidente, asimilarla personalmente de manera que pueda ampliarla con un estilo original mediante un nuevo esfuerzo de la razón iluminada por la fe.

El Concilio Ecuménico Vaticano II —ha subrayado mons. Benelli— lo ha precisado bien: “es necesario que en cada gran territorio socio-cultural se promueva la reflexión teológica por la que se sometan a nueva investigación, a la luz de la tradición de la Iglesia universal, los hechos y las palabras reveladas por Dios consignadas en las Sagradas Letras y explicadas por los Padres y el Magisterio de la Iglesia. Así aparecerá más claramente por qué caminos puede llegar la fe a la inteligencia, teniendo en cuenta la filosofía y la sabiduría de los pueblos, y de qué forma pueden compaginarse las costumbres, el sentido de la vida y el orden social con la moral manifestada por la divina Revelación” (*Ad Gentes*, 22).

Conforme a este programa trazado por el Concilio, el estudio que se emprenda en Abidjan, fundado en la teología de la Iglesia universal, aportará una contribución a toda la Iglesia, y no sólo a la de África. Será un enriquecimiento del pensamiento teológico, gracias a la aportación africana. Esto supone, evidentemente, que no falte la relación esencial para cualquier verdadera teología católica, de subordinación al Magisterio de la Iglesia.

BLAGOSLOV DOBRIH DEL

V Italiji je zamirala ženska redovna družba. Zo to je zvedel papež Pij XI. Svetoval je: sprejmite kakšno misijonsko področje in pošljite tja najboljše sestre, ki jih še imate. Nasvet je bil človeško nespameten. A sestre so vendar ubogale. Ze v nekaj letih se je začela redovna skupnost večati in duhovno prerajati.

Ni dvoma, da moremo duhovnikov, redovnikov in misijonarjev pričakovati le iz dobrih krščanskih družin in utrjenih krščanskih občestev. A nič manj ni res, da misijonsko delo budi idealizem, ne le v tistih, ki se posvete misijonskemu delu na terenu, ampak tudi v tistih, ki so s temi idealisti živeli in jih potem kot misijonarje podpirajo.

Napačna je misel: najprej vse dobro doma organizirajmo, potem bomo šli v misijone. Taka skupnost ne bo šla nikdar v misijone. Kdaj pa bo prišel tisti čas, da bo vse dobro organizirano doma? Ostala bo sebična misel: mi, pri nas doma – samo ne pomoč drugam. Ze samo ta sebična misel zadostuje, da bo ugašal ogenj v posameznikih in v skupnosti. Namesto apostolskega dela doma, bo mrtvilo. Kakor se delo Svetega Duha ne da zapirati, tako se tudi idealizem kristjana ne da zapirati. Pač pa oboje lahko ugasnemo. In nič lažje ne ugaša božji ogenj kot tako staljšče kolektivnega egoizma. Zanesljivo bo omrznilo vse. Ker ne "sme" biti dela za druge, kmalu tudi ne bo dela za dom.

Ali ni upravičen očitek škofov in duhovnikov iz misijonskih dežel: začeli ste se zapirati vase in zdaj imate težave med seboj. Evropa in Amerika je zašla v nekaj narcisizem in razgreba svoje krščanstvo in išče svojo avtentičnost, svoj položaj v svetu. Stvar pa je tako preprosta. Šaj imamo evangelij. Kje v evangeliju najdemo samo malo opore za kolektivni egoizem, pa četudi je krščansko pobarvan? Nasprotno: svetovna odprtost je tako izrazita poteza evangelija, da izgubi svojo karakteristiko, če to izbrišemo.

Zato proč z neevangeljsko malodušnostjo! Proč s strahom: kako pa bomo doma, če bomo najboljše ljudi pošiljali v misijone! Kako bomo doma zmogli graditi, če bo šlo toliko denarja za misijone!

Kristus bi rekel: kaj ste boječi, maloverni! Stotero se vam bo povrnilo. Stotero se bo povrnilo narodu, ki bo misijonsko čutil in delal. Bog se v svoji velikodušnosti ne da prekositi. Bo pa odmerjal skopo, po pravilu, ki ga je povedal Kristus: s kakršno mero merite, s tako se vam bo odmerilo – torej skopo bo odmerjeno, če bomo tudi mi tako skopi.

Nobena teh misli ni nova. Pač pa se zdi, da je potrebno, da to resnico znova premislimo, da se v naše vrste ne vleže nekaj, kar ni krščansko, ni cerkveno, pa čeprav ima videz skrbi za narod in njegovo krščanstvo.

F. S.

Z E N - B U D I Z E M

Danes ga poznajo v Ameriki in Evropi. Poleg hinduističnih gurujev so tudi budistični učitelji preplavili zapad in povsod ustanavljajo svoje centre za orientarno meditacijo, ali za joga in zen tehniko koncentracije in obvladanje samega sebe ali zgolj trening telesa. Med temi so „čudodelniki“, ki ozdravljajo, vodijo ljudi v „zamaknenja“.

Ni dvoma, da ima Vzhod velik smisel za skrivnostno, tudi veliko nagnjenje k meditaciji. To so misijonarji že večkrat odkrili. Zato so mnogi tudi sprejeli tehniko zbranosti in premišljevanja v krščansko življenje. Napisali so cele knjige: „krščanski joga“ ali „krščanski zen“. Po misijonskih deželah, zlasti v Indiji in na Japonskem ustanavljajo samostane, ki so podobni hinduističnim ali budističnim, le da je podlaga krščanska resnica, ne medli hinduistični in budistični nazori.

Verjetno je treba priznati, da imajo vse te orientalne tehnike svojo veliko vrednost. A vendarle je treba biti previden. Ni vse zlato, kar se sveti. Duh je glavno. Globoka vera je potrebna. Podlaga najgloblji kontemplaciji mora biti resnica. In od iskalcev Boga v bogomiselnem življenju se zahteva neizprosna resnicoljubnost in poštenje.

To človek posebej začuti ob opisovanju zen-budizma v knjigi dr. Andreja Kobala z naslovom „Svetovni popotnik pripoveduje“. Laik, a z izrednim čutom za opazovanje, brez pretiravanja, resnicoljuben.

Bil je na Japonskem. Globoko je prodrl v japonsko mentaliteto in ugotovil je, da je pečat japonski miselnosti dal predvsem Zen, čigar nauke je dežela sprejela v štirinajstem stoletju.

Takoj na začetku pripovedovanja o zen-budizmu navaja srečanje sv. Frančiška Ksaverija z opatom samostana zenov. Opat Nenjicu je peljal Frančiška v dvorano za premišljevanje. „Kleče in brez vsakega premikanja so bili menihi zatopljeni v en sam predmet, tako da izginejo vse druge misli in se menihi približajo navdahnjenju ter tako zapopadejo resnico. Ksaver je vprašal, kaj počnejo klečeči. Nenjicu je odgovoril: Nekateri preštevajo, koliko so vzeli od vernikov pretekli mesec; računajo, kako bi si prisvojili lepše halje ter boljše življenje; mislijo tudi o razvedrilih in zabavah. Noben med njimi ne razmišlja drugega kot nečimrne nesmiselnosti.“

Danes skušamo na vse te oblike verskega življenja v misijonskih deželah gledati bolj pozitivno. Kot povsod, moremo računati na človeški element, a vse, kar je pozitivnega, skušamo razumeti, sprejeti, če mogoče tudi uporabiti pri misijonskem delu. In če je misijonar jezuit, kot je bil Frančišek Ksaverij, ustanovil katoliški samctan ali duhovno središče, kjer naj bi verniki opravljali neke vrste duhovne vaje s tehniko

zena, potem je gotovo trdno prepričan, da more ta tehnika približati Japoncu Boga in duhovno življenje.

Dr. Kobal je bil sam povabljen v neki budistični samostan. „Predstavljen sem bil ljubeznivemu opatu, ki je dokončaval poslednjo vrsto duhovnih vaj ter bi zato imel živeti po vzoru Bude, kot da je že prešel na drugi svet. V protislovju s tako duhovnostjo si je ravno kupil moderen radioaparatus. Ni posebna izjema menih ali opat, ki v svoji svetosti živi posvetno, obišče gejšo ali gre v kino, a biti mora v civilni obleki.“

Seveda sta si budizem in krščanstvo zelo vsaksebi. Budizem ne veruje v csebnega Boga in nima moralnega zakona, razlikovanja med dobrim in slabim. Tako se to premišljevanje omeji na ponavljanje včasih nesmiselnih besed ali stavkov.

Dr. Kobal je prišel do prepričanja, da je mogoče japonsko nekako špartansko usmerjenost in mysticizem razumeti le, če se človek izvežba vsaj v eni „stroki“ zen-budizma.

Seveda bi od Evropejca to predstavljalo velik napor, ne kot da ne bi bil zmožen kontemplacije, ampak nekam kruta in nečloveška je včasih zen-tehnika.

Dr. Kobal pravi dosledno tole: „Premišljevanje zenistov bi se smatralo barbarsko, a upoštevati je treba značaj Japoncev, ki se navdušujejo za špartanski način učenja. Med klečečimi premišljevalci ždi paznik z dolgim drogom in jeklenim žebljem na koncu. Če vidi učenca, ki se je premaknil ali zadremal, ga s silo dregne v ramena. Čital sem, da so učenci večkrat divjaško pretepeni za neznatne prestopke in kršitve pravil. Premišljevanje ob večerih traja dnevno po dve ali tri ure. En teden v mescu je posvečen neprestanemu klečanju s kratkimi presledki za jed in spanje. Drog se tedaj uporablja vsako uro. Ko mine pol tedna premišljevanja, že sije z obrazov menihov divja fanatičnost, kot da so bojevniki, vračajoči se iz vroče bitke.“

Ta duh in ta način življenja je prešel v japonsko omiko.

Kljub silni modernizaciji se Japonci vendarle krčevito drže teh svojih starih navad. Koliko bodo vzdržale v bližnji in daljni bodočnosti, je težko reči. Če bo enaindvajseto stoletje v resnici „japonsko stoletje“, je vprašanje, koliko bo še zen oblikoval to novo življenje.

Vsekakor pa misijonsko delo mora računati z vsem tem, kar je značilno japonsko. In morda je japonski misijon še vedno na mrtvi točki prav zaradi tega, ker zapadnjaki, ki prinašajo krščanstvo na Japonsko, ne razumejo dobro japonske duše. Zato stojimo pred dejstvom, da je Japoncem evangelij sicer simpatičen, izredno simpatičen sv. Frančišek Asiški, ki je prevedel evangelij v življenje, a kljub temu je na Japonskem katoličanov komaj tretjina procenta. Iz političnega in socialnega vidika so vrata Japonske odprta. Vse pa kaže, da je še vedno zaprto japonsko srce.

F. S.

ZGODOVINA MALGAŠKE CERKVE

KRATEK ZGODOVINSKI PREGLED. SPISAL JANEZ PUHAN CM

(Nadaljevanje.)

Sredina 17. stoletja

Potem, ko so Louis Mariano in njegovi portugalski sobratje zapustili Madagaskar, si je Rim sam zadal nalogo pokristjaniti to deželo. Leta 1643 imenuje Madagaskar apostolsko prefekturo in zadolži bosonoge karmeličane, da ga evangelizirajo. Vendar se ti niso mogli podati na Madagaskar. Zato je Rim julija 1648 prosil Vincenciya Pavelskega, vrhovnega predstojnika lazaristov, naj njegova družba prevzame skrb za pokristjanjenje velikega otoka. Tako sta leta 1648 prispela v Fort Dauphin Charles Nackuart in Nicolas Gondrée, prva francoska lazarista. Poleg ostalega sta bila zadolžena za dušno skrb Francozov v Fort Dauphinu.

Kot so to poskušali njihovi portugalski predniki, tako so francoski lazaristi vrgli mreže najprej na vidnejše osebnosti na področju Anosy. V ta namen je oče Nacquart pogosto stopil na obisk h kralju Ramaka, ki je bil krščen v Indiji. V nekem pismu Nacquart opisuje svoj prvi obisk pri kralju Ramaka in da vedeti, kaj je ostalo od tistega krščanstva, ki so ga tam pred časom oznanjali portugalski misijonarji.

„Šesti dan po našem prihodu smo šli na obisk h poglavarju tega področja. Kralju je ime Adrian Ramaka. Nekoč je bil za tri leta v Indiji, odkoder so ga sedemnajstletnega pripeljali Portugalci. Skupaj z nekaterimi Francozi smo torej šli v Faushère (Fanjahira), kjer prebiva. Hodili smo peš en dan in pol. Kralj nas je prisrčno sprejel in po treh križih, ki si jih je napravil na čelu, ustih in prsih, je kralj dejal: „Per signum sanctae crucis de inimicis nostris libera nos.“ Nato je izmolil še Oče naš, Zdravo Marijo in Vero v portugalsščini. Vprašal sem ga, kako da v celi deželi samo on zna krščansko moliti, pa je dejal, da so drugi v teh rečeh nevedni, ker ni duhovnikov, da bi jih poučili. Odgovoril sem mu, da sem prišel prav zato, da bi ljudi naučil moliti. Odvrnil je, da je vesel tega, in obljubil, da bo prišel vedno molit, kadar bom prišel v njegovo vas. Prav enako so mi dejali ostali ugledni možje in me prosili, naj učim njihove otroke. Kralj mi je tudi povedal, da je bil krščen v Goa, v kolegiju, kjer je bilo veliko duhovnikov. Pravi tudi, da je bil krščen, ko je bil bolan in da ga je krst ozdravil“ (8).

Pozneje sporoča oče Nacquart, da se je Adrian Ramaka osem let po svoji vrnitvi iz Indije vrnil nazaj k poganskemu praznoverju.

Nekaj let potem drug lazarist, Bourdaise, potrjuje sporočilo očeta Nacquarta: „Ramaka se je zopet oklenil vere svojih očetov, potem

(8) idem, letnik 1912, str. 59

Že sv. Vincencij Pavelski je pošiljal misijonarje na Madagaskar.
(Slika je vzeta iz knjige, ki je pravkar izšla: Sv. Vincencij Pavelski, oče ubogih.)

ko ni imel opore v svojih „duhovnih očetih“. Vendar je v eni stvari še ostal zvest: ima namreč samo eno ženo. Tudi ostali kristjani so sledili svojemu šefu in se predali praznoverju svojih starejših bratov; le neka osemdesetletna žena, ki so jo skupaj z njeno hčerjo krstili portugalski misijonarji, je ostala zvesta in zbira ljudi k molitvi in pripravlja na krst, kolikor more. Svojih osem suženj, ki so krščene, zbira vsak večer k molitvi; in to navado je vpeljala tudi v nekatere druge družine.“ (9)

Sicer sta pa morala začeti Nacquart in Gondrée z evangelizacijo od kraja. Pri tem sta poskušala vse metode, s temi ali onimi vabami, včasih tudi z darili.

Tako so torej francoski lazaristi misijonarili od 1648 do 1674 na malgaškem jugu. Poučevali so katekizem in se učili malgaški jezik. Pri pouku so dostikrat uporabljali slike, ki so predstavljale biblične zgodbe ali pa dogodke iz Marijinega ali svetnikov življenja. Ob veliki noči je navadno bil krst in poroka. Leta 1664 so ustanovili malo semenišče, ki ga je vodil oče Mainé, in v kratkem je bilo dvajset pripravnikov. Žal je po smrti očeta Mainé leta 1667 semenišče propadlo. (10)

Krščanska občina v Fort Dauphinu je lepo kazala. Toda s prihodom novih francoskih priseljencev so domačini naenkrat spoznali, da obstajata med Francozi dve skupini, ki si nasprotujeta. Opazili so namreč, da je francoski guverner Pronis v svoji hiši zbiral nekatere ljudi in z njimi molil, ko je nekaj metrov v stran katoliški duhovnik bral mašo za ostale Francoze. Domačinom se je zdelo čudno, da ti Francozi ne molijo skupaj, ampak vsak zase. In vedno so se zbirali isti ljudje na istem kraju.

Poleg tega je Pronis svoje sorojake na poseben način poniževal. Ko si je vzel kakšno malgaško priležnico, ji je dal vso oblast nad ostalimi Francozinjami, s katerimi je ravnal kot s sužnji. Še več. Ko je nekega dne zalotil nekaj Malgašev v francoskem taboru v Fort Dauphinu, jih je nato prodal kot sužnje holandskemu guvernerju na otoku Maurice. To je bil začetek sovražnosti med Francozi in Malgaši v Fort Dauphinu.

Kmalu po tem dogodku so okoliški kralji začeli napadati francosko kolonijo v Fort Dauphinu, in prav kralj Andrej Ramaka jim je bil na čelu. Tudi katoliškim misijonom v teh borbah ni bilo prizanešeno, kajti domačini so dali v isti koš vse, kar je bilo francosko.

Razumljivo je, da je zaradi teh okoliščin krščanstvo hiralalo. Neki španski dominikanec, ki se je mudil v Fort Dauphinu maja 1671, piše: „Kar zadeva krščanstvo na Madagaskarju, so mi misijonarji dejali, da je več tisoč domačinov krščenih, toda tistih, ki res živijo krščansko, ni več kot petdeset.“ (11)

Poleg ostalega tudi klima ni bila naklonjena misijonarjem. Umirali so drug za drugim. Odprave novih misijonarjev pa so se vse tra-

(9) *ibid.* str. 60

(10) *ibid.* letnik 1912, str. 184-185

(11) *ibid.* str. 186

Misijonarja s kapama na glavi sta malgaška misijonarja Janko Kosmač in Pepi Gider.

gično končale v morju. Razumljivo je torej, da je bilo število misijon-
skih delavcev pičlo.

Leta 1673, je oče Almeras, prvi naslednik sv. Vincencija Povel-
skega, v družbenem poročilu o misijonskem delovanju sobratov na Ma-
dagaskarju, zapisal: „Duhovni uspehi na otoku so kljub žrtvam tako
majhni, da danes od vseh spreobrnjenec ne ostanejo več kot trije,
štirje. Drugi so se zaradi svoje nestanovitne narave vrnili nazaj v
poganstvo. Oče Roguet mi je sporočil, da celo od teh štirih, ki še
ostanejo, ni kaj veliko pričakovati. En sam misijon v Franciji ima več
uspeha, kot vse osemdesetletno delo na Madagaskarju, pravi oče Rou-
guet. Ko je Vincencij Pavelski pošiljal na Madagaskar očeta Nac-
quart in Gondrée, je želel, da bi spreobračala domačine. V resnici
sta pa bila le župnika Francozom, ki živijo mnogi tako življenje, da
se Bog usmili.“ (12)

Ko je francoski kralj zvedel za položaj francoske kolonije v Fort
Dauphinu in videl, da ne more vzpostaviti oblasti nad sovražnimi do-
mačini, je zapovedal Francozom, naj zapustijo Madagaskar. Tudi laza-
risti so sklenili oditi. Tako je gospod Jolly, drugi Vincencijev naslednik,
pozval misijonarje nazaj v Francijo. Septembra 1674 so zapustili otok.
Zopet je bil Madagaskar dolga leta brez misijonarjev.

(13) E. J. Camtrot: Su sud de l'île rouge; J. J. Cionzet str. 96-97

18. stoletje

V osemnajstem stoletju so lazaristi znova poskusili na Madagaskarju.

„Odkar se od leta 1712 nahajajo lazaristi na otoku Bourbon in Maurice blizu Madagaskarja, piše gospod Canitrot, ne nehajo prositi, naj jim bo dovoljeno oditi na Madagaskar, da bodo nadaljevali delo, ki sta ga začela Nacquart in Bourdaise. Ko so Honet, Caulier, Durocher in Darthé bili imenovani za apostolske prefekte na otokih, so se podali na pot. Leta 1788 piše generalni superior Cayla: „Štirje naši misijonarji so se marca 1788 podali na Ile de France. Dva izmed njih se bosta pridružila očetu Durocher, da obnovijo malgaški misijon. Na pot se bodo podali ob prvi priložnosti.“ Leta 1792 pa sporoča, da je na Madagaskar pravkar prispel en misijonar in skupaj z njim nek mlad malgaški duhovnik iz Rima, kamor ga je poslal pred časom oče Durocher.“ (13)

Kaj lahko rečemo o dosedanjem misijonskem prizadevanju na Madagaskarju?

Položaj je bil vsekakor precej zamotan. Vendar opazamo, da so imeli francoski lazaristi že več uspeha, kot nekoč portugalski jezuiti. Uspelo jim je krstiti večje število domačinov, kar je pa končno tudi zasluga prejšnjih misijonarjev. Kajti kot smo videli, so imeli nekateri sužnji navado krščansko moliti že pred prihodom lazaristov. Kralj Andrej Ramaka pa se je vsaj držal enoženstva. Opaza se pa že tukaj problem, s katerim se bodo srečali misijonarji vse do današnjega dne. Portugalski in francoski duhovniki so v 17. stoletju krstili veliko ljudi, ki se pa kljub krstu niso bali vrniti k poganskim navadam in to celo, ko so misijonarji bili v deželi. To dejstvo je misijonarje spravljalo ob pogum. Pregarjani in nemočni, da bi te malgaške poganske množice spreobrnili, so misijonarji pobrali stvari in se vrnili domov. Takó krščanstvo še ni osvojilo malgaškega človeka. Čakati je bilo treba na devetnajsto stoletje, ko krščanska vera končno najde svoj življenjski prostor pri Malgaših.

Mimogrede naj omenimo, da je leta 1783 Madagaskar izgubil naslov apostolske prefekture in bil priključen apostolski prefekturi v Bourbonu.

(Sledi.)

(12) *ibid.* letnik 1913, str. 219

Ko je s. Lucija ponoči čuvala gobave bolnike, je nenadno zaslišala, da jo kliče eden od njih, ki je bil ves nakažen od gob. „Sestra Lucija! Sestra Lucija!“ „Kaj želiš?“ „Sestra, jaz bom umrl. A predno umrem, bi rad prosil za uslugo. Mi boš ustregla?“ „Seveda!“ „Sestra, predno umrem, bi rad poljubil tvoje roke.“ „Zakaj?“ „Ker so božje roke.“

GROBOVI POD ČESNJAMI

Grobovi v Aójama stavb, uradov in taksijev.
grobovi, ležeči v petih razsežnostih
(od katerih je čas četrta, in peta je sram ob potrebnem zlu),
grobovi, ki nanje zdaj sneži od češenj v cvetu.

Morda se spominjate ovc, pastirjev in nočnih polj
po Lukovem časopisu (božični tisk)?
Tam, okrog pomladanske lune,
kako je snežilo luči iz zvezd med angelov najnovejšo vest
o Novem svetu!

Grobovi v Aójama tik pod okni mogočnih hiš,
pod češenj cvetovi,
kakor znorelih smeh...

Ne sramujte se! Smrt je vaša.
Nesmrtna pomlad je Boga Srce.
In Jezus drži čez križ roké za nas razpete.

Aójama (v naši izgovorjavi) je pokopališče takorekoč sredi med trgovskimi hišami Tokia. Pesem slavi Jezusovo zmago nad smrtjo, ki spada k bistvu naravnega sveta. A pesem se tudi igra z mislijo in možnostjo, da se je naš Odrešenik rodil ne decembra, ampak marca ali aprila, kakor se zdi, da terjajo stari judovski običaji zaroke in poroke ter posebne okoliščine, natanko zabeležene v „časopisih“ svetega pisma; tako npr. dejstvo, da so bile črede na prostem, kar se še danes dogaja le približno od konca marca tja do najpozneje konca oktobra... Tako bi Jezusovo rojstvo in smrt na križu in Vstajenje bile razvojne stopnje nove pomladi sveta in veseljstva.

KAKO JE V GHANI

POROČA S. SILVA ŽUŽEK, GHANA

PET STOLETIJ KRŠČANSTVA (1471 - 1976)

V januarju l. 1471 sta prispeli na Guinejsko obalo dve portugalski ladji; mornarji so postavili na obrežju velik lesen križ.

Prvi portugalski osvojevalci so bili trgovci. Ko pa je portugalska vlada čez čas zaznala lepe možnosti za bodoče trgovanje z Gvinejsko obalo, je to področje vzela pod svoje območje. Začeli so z gradnjo prve trdnjave in v ta namen poslali tja nad 500 vojakov in kakih 100 obrtnikov. Za prvega vodja te skupine je bil postavljen Diego de Azambuja, ki se je na Guinejski obali izkrcal januarja l. 1482.

Med tem so nekateri trgovci stopili v zvezo s plemenom Mande, ki se je bavilo s prekupčevanjem sužnjev in širjenjem mohamedanske vere. Sužnje so zamenjavali za zlato, ki so ga dobivali od evropskih trgovcev. Radi tega so kmalu Guinejsko obalo prekrstili v „Zlato obalo“. Trgovci s sužnji iz plemena Mande so prodirali iz severne

Na trgu v Berekumu (Ghana)

Poglavar Berekuma z ženo in tremi otroci je obiskal sestre; tu ga vidimo pred sestrsko hišo; ona v ozadju je naša s. Silva Žužek.

Afrike proti jugu in so leta 1821 dosegli prestolico plemena Asante „Kumasi“ in tamkaj kmalu radi svoje razgledanosti in izobrazbe sploh zasedli važna mesta v vodstvu države, dasi na kulturo Asantejev niso mogli dosti vplivati.

Diego de Azambuja je kmalu po svojem prihodu stopil v stik s poglavarjem Caramanasa blizu tam, kjer so Portugalci nameravali zgraditi svojo trdnjavo. Predstavil se je poglavarju kot poslanec portugalskega kralja za pokristjanjenje domačinov; prosil ga je pa tudi, da bi dal dovoljenje za gradnjo trdnjave. Poglavar je pristal na poučevanje ljudstva v novi veri, ni pa dovolil gradnje trdnjave, ker je slutil v njej tujo nadmoč. A Portugalci se za njegovo prepoved niso zmenili in so začeli graditi trdnjavo. Caramanasovi ljudje so jih kajpada napadli in Portugalci so se morali začasno umakniti. Ubrali so drugo taktiko: domačine so takorekoč podkupili z obilico darov in so končno le dosegli dovoljenje za gradnjo utrdbe.

Portugalci so imeli s seboj nekaj kuratov, ki so skrbeli za versko življenje v utrdbi, niso se pa zanimali za širjenje krščanstva. Radi tega je krščanstvo na Guinejski obali ostalo za zidovi trdnjave. Šele l. 1572 je portugalski kralj poslal tja nekaj avguštinskih misijonarjev z namenom, da se posvete širjenju krščanstva med domačini. A ker so se portugalski trgovci do domačinov zelo brezvestno zadržali, domačini tudi misijonarjev niso hoteli sprejeti in so onemogočali njihovo delo-

vanje, čež nekaj let jih pa celo pomorili. Leta 1633 so prišli misijonarit francoski kapucini, a ker so bili precej povezani z nepriljubljenimi francoskimi trgovci, je tudi nje doletela ista usoda. Le dva misijonarja sta mogla ubežati in sta se zatekla v portugalsko trdnjavo, kjer sta ostala do l. 1642, ko so trdnjavo zasedli Holandci, ki so se pa še manj zanimali za širjenje krščanstva, ker jim je bil glavni cilj trgovina.

V 18. stoletju so na Guinejsko obalo došli prvi protestantski misijonarji. Ena skupina je tam delovala od 1737 do 1771. leta, ko je radi nezdravega podnebja zapustila deželo. V istem času je na istem področju začela z delovanjem takozvana Družba za širjenje vere v tujini, ki jo je l. 1707 ustanovil kanterburški škof in je imela pred vsem namen, delovati med angleškimi naseljenci v kolonijah, zraven pa tudi med domačini. Prvi od teh misijonarjev je bil Tomaž Thompson, ki se je naučil domačih jezikov in celo spisal nekaj knjig in slovar. Ob povratku v Anglijo je vzel s seboj tri domačine, od katerih sta dva kmalu tamkaj umrla, dočim se je tretji izšolal v anglikanskem sementišču in se je l. 1765 vrnil na Zlato obalo.

V naslednjih stopetdesetih letih so prihajale na misijonsko delo v te kraje naslednje protestantske in katoliške družbe:

- L. 1828 Bazelska misijonska evangeljska družba
- L. 1835 Misijonska metodistična družba
- L. 1847 Misijonska družba iz Bremna
- L. 1880 Katoliška misijonska družba za afriške misijone
- L. 1892 Družba Božje Besede (Societas Verbi Divini)
- L. 1898 Afriška episkopalno-metodistična cerkev
- L. 1906 Beli očetje.

Od protestantskih misijonskih družb na delu v Ghani je imela največ trajnih sadov doslej Misijonska metodistična družba.

Ko je leta 1935 ta Družba praznovala stoletnico svojega delovanja v Ghani, so bile objavljene te statistične številke o misijonskih dosežkih posameznih družb. V tem letu so imeli

anglikanci	24.000 vernikov in 270 cerkva
baptisti	6.000 vernikov in 54 cerkva
katoličani	170.000 vernikov in 911 cerkva
metodisti	125.000 vernikov in 767 cerkva
prezbiteranci	59.000 vernikov in 284 cerkva
druge kršč. skupine	50.000 vernikov in 384 cerkva.

Seveda so danes, po več kot 30 letih živahnega misijonskega dela raznih krščanskih misijonov v Ghani številke precej drugačne. Baptisti npr., ki so prišli v Ghano delovat šele po letu 1931. in so imeli po gornji statistiki v letu 1935 šele 6.000 vernikov, imajo dandanes že okrog 200.000 vernikov.

Naj omenimo še širjenje islama v primerjanju s širjenjem krščanstva: Danes je med prebivalstvom Ghane že 12,5 % muslimanov, skoraj toliko kot katoličanov. So zelo aktivna verska skupina in hitro napredujejo.

Kako je s katoliškimi misijoni, v prihodnji številki.

(Sledi.)

DVE NOVI MASI PRI NASIH

V MISIJONU O. DELČNJAKA IN O. KETIŠA OFM V KANTEJU

Poroča o. HUGO DELČNJAK OFM

V teh poletnih mesecih, ko bo po slovenskih cerkvah odmevala pozdravna pesem „Novomašnik bod' pozdravljen“, bomo imeli tudi v Kantéju slovesnost mašniškega posvečenja in nove maše v osebi Assamela Arite Miseham, ki je bil krščen na ime Janeza Krstnika. To bo druga nova maša v zgodovini kandeške župnije in drugi duhovnik iz plemena lamba, škofija Dapango pa bo imela tri domačine duhovnike.

Assamela Arite Miseham je doma iz naselja Manduta, malo več kot 20 km oddaljeno od Kantéja. Kot vse naše prebivalstvo so tudi njegovi starši poljedelci. Njegov oče zna malo francosko, ker je bil v času francoske kolonije sprejet v vojsko in se kot lamba tolkel za francoske interese, kjer je bil tudi kmalu ranjen ter izgubil eno oko. Tako spada njegov oče v posebno „kasto“ tukajšnjih ljudi, med stare borce. Kljub temu, da je potoval po svetu in imel stike z najrazličnejšimi ljudmi, je ostal zvest veri svojih pradedov ter njihovim tradicijam. Vojaško okolje pač nikoli ni bilo naklonjeno evangeliju! Kot veljak naselja ima mnogo žena ter kopico otrok, od že poročenih do komaj rojenih. Naš novomašnik Miseham je edini otrok njegove četrte žene, ki je sestra enega izmed pomembnih plemenskih poglavarjev z imenom Moka.

Mali Miseham, rojen okoli leta 1945, njegovo ime pomeni po naše: Bog me je dal, torej Bogdan, je začel spoznavati prve črke v misijonski šoli v Kantéju, kjer jo je tudi končal. Tukaj je prvič zaslíšal ime Jezus in vse, kar je s tem imenom povezano. Slišal je njegovo veselo oznanilo, ga sprejel ter poglobljaj kot katehumen skozi tri leta in 1958 bil krščen. Postal je 122-ti krščenc na naše župnije. Isto župnijsko občestvo je do njegove nove maše naraslo za 1.400 članov. To podrobnost v toliko, da si vsaj malo predstavljate to, kar imenujemo vsajanje Cerkve.

Kdaj je zaslutil veselje do duhovniškega poklica, vam ne morem reči, a verjetno že v dobi priprave na krst, kajti po končani osemletki je vstopil v malo semenišče v Lome, da nadaljuje gimnazijske študije. Končal jih pa ni v Lomeju, ampak v Slonokoščeni obali v Abidjanu. Po maturi je zaprosil, da ga škof sprejme kot učitelja misijonske šole v Warrtema (žp. Kanté). Poučeval je dve leti in šele nato zaprosil za vstop v bogoslovje. Odšel je v Ouidah, tedaj še Dahomey, danes že RP du Benin. Po dveh letih filozofije je zaradi težkih življenjskih raz-

mer njegove družine ter zaradi močnega odpora očeta in njegovega strica poglavarja, da postane duhovnik, prekinil nadaljni študij bogoslovja. Škof ga je prosil kot učitelja na naši šoli za kateheta v Bom-bouaki.

Z denarjem, ki ga je prejemal, je lahko finančno pomagal staršem ter bratom, a obenem skušal ublažiti njihov odpor proti izbranemu poklicu. Po enem letu prekinitve so se stvari toliko uredile, da je lahko odšel nazaj v Ouidah. Njegova „trma“ vztrajati pri svoji odločitvi je bila močnejša kot pa odpor domačih. V vsem njegovem klanu dela glede tega izjemo edinole njegova mati. Samo njej je Miseham vir velikega veselja in tolažbe. Mislim, da to izvira iz njenega res blagega značaja in iskrene vernosti, krščena je bila pred dvema leti. Vsi drugi ga sprejmejo, vendar z neko trpkostjo, ker jih pač ni ubogal in ni postal uslužbenec, učitelj, policaj... karkoli „donosno“. Zato se upravičeno sprašuje, kot nekdanj kralj David, v novomašniških vabilih: „Kdo sem jaz, Gospod Bog, in kaj je moja hiša, da si me do semle pripeljal?“ 2 Kralj 7, 18.

Njegov vzpon do oltarja je bil dolg ter ne lahek, a vodila ga je njegova predanost Kristusu, ki je tudi kronala njegovo zvestobo. Na naslovni strani svojega novomašniškega vabila je, tako se mi zdi, izrazil program svojega duhovniškega poslanstva z besedami Louis Choulot-ja: „Koliki bodo doumeli, Gospod, da ni boljšega deleža kot se žrtvovati in izničiti za tvojo edino Ljubezen.“

Novomašnik Miseham med svojimi ožjimi rojaki, samimi kristjani.

NA MISIJONU S. KSAVERIJE LESJAK O.S.U.

Veliko veselje smo doživeli v našem misijonu, radujte se z nami!

Naš bivši učenec je srečno dopel do oltarja. P. Stanislav Tebele je le po naključju ali boljše rečeno po božji Previdnosti vstopil v naš zavod, ko so bile državne šole že tako polne učencev, da ga niso mogle sprejeti. Njegova mati hodi s pomočjo bergel, kajti ima jetiko v kosteh. Njegov stric ga je sprejel na svoj dom in skrbel zanj.

Novomašnik Tebele; misijonarka v desnem kotu je naša s. Ksaverija Lesjak OSU.

Pri nas se je seznanil s katoliško vero in bil čez nekaj let krščen. Dokončal je osmi razred in izrazil željo, postati duhovnik – redovnik v družbi Oblatov Marije Brezmadežne. Ti so ga radi sprejeli in mu pomagali naprej k cilju. Bogoslovje je dovršil v državi Lesotho.

7. decembra 1975 je bil posvečen v duhovnika v svetišču Regina Mundi, kajti pričakovali so veliko udeležbo iz vseh sosednjih misijonov. Naša cerkva bi pač ne mogla sprejeti več kot kakih 500 vernikov...

Bila je krasna slovesnost. Zbralo se je kakih 30 duhovnikov s škofom, bogoslovci, novinci, redovnicami in množico vernikov. Vsi – beli in črni – smo bili ena sama božja družina, vesele priče duhovniškega posvečenja. Tudi novomašnikova mati s številnimi sorodniki je bila navzoča, kajpada.

Teden dni nato smo imeli slovesnost nove maše v misijonu. Vsa fara je priskočila pri pripravah in izvedbi na pomoč, da bi se ta veliki dan dostojno proslavil. Bilo je veliko priprav. Žene družbe Božjega Srca in družbe sv. Ane (okrog 15 jih je bilo) so ves teden kuhale in pekle, kar na prostem v bližini cerkve. Može so postavili šotore in vanje vstavili mize in sedeže. Kupili so dobro rejeno kravo in jo zaklali. Po afriški navadi so ob takih prilikah vsi navzoči povabljeni tudi na kosilo. Me smo pripravile kosilo za 86 povabljenih izbranih gostov, ki jih je novomašnik sam povabil, v prvi vrsti kajpada svojo mater in 28 sorodnikov. Pridružilo se je pa tem povabljenim nenapovedano še 20 drugih, a nismo bile v zadregi...

Novinci družbe Marije Brezmadežne so dospeli prvi na novo mašo, nato bogoslovci, beli in črni. Ubrano je zapel cerkveni zbor in služba božja se je pričela. Naroda je bilo toliko, da ga naša cerkev ni mogla

sprejeti vase, čeprav smo 500 naše šolske mladine stisnili v zakristijo. Več duhovnikov je delilo sveto obhajilo v cerkvi in zunaj na prostem.

Po maši je sledil koncert cerkvenega zbora in zbora šolske mladine, kar v cerkvi, ker nimamo večje dvorane. Tedaj je novomašnika pozdravil naš gospod misijonar, nato so sledili pozdravi zastopnikov cerkvenih društev. Sledilo je darovanje novomašniku v blagu in denarju. Nato je spregovoril novomašnik sam. Naj navedem le vsebino začetka njegovega nagovora. Zahvalil se je svoji mami, ki mu je podarila življenje, in vsem navzočim, ki so mu pomagali uresničiti cilj z molitvami in gmotno pomočjo. Nadaljeval je: „Odslej naprej ne pripadam več samo svoji družini. Vi vsi ste moji otroci, bratje in sestre v Kristusu. Za Vas bom delal in žrtvoval, da bomo vsi božje ljudstvo, ki časti Boga z besedo in deli.“

Cerkev se je izpraznila, novomašnik je blagoslovil pripravljena jedila in ljudje so posedli po šotorih in po tleh, povabljeni so se zbrali v naši sobi. Po končanem obedu so prepevali, potem pa zaplesali in se vrteli do sončnega zahoda. Izbrani možje so skrbeli, da se je vse vršilo v najlepšem redu in največji dostojnosti.

Novomašnik se je ta dan spomnil tudi vseh Vas, naših misijonskih dobrotnikov in Vam iz dalje podelil svoj novomašni blagoslov. Molite zanj tudi Vi!

V novomašnem sprevodu v cerkev stopa novoposvečeni tik pred škofom, ki blagoslavlja . . .

Z NOVEGA MISIJONA

Poroča o. RADKO RUDEŽ D. J., Katondwe, Afrika

Mesec dni je od moje premestitve in bo prav, če se Vam spet malo oglasim.

Leto dni sem bil skupaj s sobratom Lovrom Tomažinom v Chelstonu. Večkrat sem mu izrazil misel, da bi si lepo razdelila delo, a on je bil vedno mnenja: oba za vse. To je seveda lepo, a je tudi nevarno: Kakor hitro se kje drugje pojavi večja potreba, pa enega pokličejo. Sodelavec na misijonu Katondwe, kjer je preje o. Tomažin tako lepo deloval, ima že 74 let, pa pravi nekega dne: Ne morem več! In sva zamenjala vlogi: On k Tomažinu v Chelston, jaz pa za terenskega misijonarja v Katondwe.

To je bilo čisto prav. Po enem mesecu življenja tu se čutim kot ustvarjenega za ta novi delokrog. Dolina, po kateri delujem, je dolga 86 km, široka pa komaj 10. Z vzhoda teče kakih 600 km dolga reka Luangwa, ki nas loči od Mozambika; na jugu se vali mogočni Zambezi, ki nas loči od Rodezije, na zahodu je prepovedano kraljestvo muh Tse-tse, na severu pa strmina, ki nas vodi na tisoč metrov višjo planoto, po kateri se razprostira večji del Zambije. A dolina ima le 9.000 duš, ki so raztresene po 75 vaseh; imajo okrog 10 osnovnih šol in celo eno deško gimnazijo. Tudi mašnih središč je toliko kot šol, 11. Moj predstojnik skrbi za dve, na samem misijonu in v gimnaziji, jaz pa za ostalo.

Naredil sem novo karto doline oziroma dve: eno večjo, na kateri vsak cm pomeni 1 km; prav lepo kaže razdalje. Nato sem na podlagi krstne knjige izračunal, koliko je bilo iz vsake 81 vasi doslej krščenih. Nato sem šel od šole do šole in poizvedel, koliko je otrok iz posameznih vasi. Šolskih otrok je na področju Katondwe 1245, na področju Kapoche pa 1047; ta slednja številka mi še posebno da vedeti, da je področje življenja polno, saj je bilo leta 1967 le 650 šolskih otrok tamkaj.

Kako izgleda moje delo po teh dušnopastirskih središčih?

Vsak petek grem v Feire, prav na izlivu Luangwe v Zambezi. Tam imam zvečer pouk in sedaj v postu še križev pot; obisk pri njem: dva moška in 36 otrok. Na poti v Feire se ustavim v središču Kapoche, kjer imam mašo in pouk; včeraj je bilo navzočih 6 moških, 13 žena, 14 deklet za ženitev in 80 otrok. Danes, istotam daljši pouk pred mašo, nato maša s pridigo, po maši pa ljudje za krste, poroke, in drugo. Udeležba je bila: 13 moških, 34 žena in 91 otrok. Ob enajstih dopoldne pa k središču,

kjer je moj poslednji cerkljanček; namesto da bi ljudje hodili 9 km daleč k meni, grem raje jaz k njim. Naročil sem še trem vasicam v oddaljenosti 4 km, naj se pridružijo; udeležba: 11 moških, ženstva 42, otrok pa 180. A si ne delam utvar; je prvič, da sem uspel dobiti ljudi tudi iz tistih treh vasic. Tu nameravamo zgraditi cerkvico. Tomažinove so sijajne! Naša bo bolj podobna betlehemiški štalici... Da bi le v njej kraljevale iste čednosti kot v betlehemiški...! A tu se pijančuje na veliko in še kaj. Zaenkrat je bilo tam zbranih največje število duš. Pred mašo sem imel cel koncert pesmi. Kakšen otroški zbor! 180 prvovrstnih grl! Treh pesmi niso še nikoli čuli. Pojejo mimicirano, se pravi spremljaje z gestami in različnimi obraznimi izrazi. Pri krščanskem nauku med mašo sem razlagal: Volumus Jesum vidére... Jezusa bi radi videli – po evangelijski zgodbi. Bilo je res lepo! Navzoč je bil tudi nadučitelj iz Feire, saj je rojak teh ljudi. Imel je rosne oči in kako ne?! Kaj pa grlo, moje grlo? No, ob takih prilikah se tudi na grlo pozabi, kakor na želodec; saj od tam sem se vrnil domov in je bilo vsaj to zadnje urejeno.

Ob nedeljah so mi dovolili dve maši, a jaz že drhtim po tretji in Morda mi jo tudi odobre. Moramc k ljudem, če jih hočemo pridobiti. Tako grem tudi ob torkih na eno podružnico, v sredah na drugo.

Kaj pa delam potem v ponedeljkih in četrtekih?

27. marca je prišel moj predstojnik iz Lusake z malo knjižico 158 strani, naj jo prevedem v jezik Nyanja do 17. aprila, torej v treh tednih. A v tem času je praktično le 10 dni na razpolago, kajti 11 dni sem zdoma na pastirovanju. Pa sem vseeno delo prevzel. Knjižica je res lepa, ima naslov: Moj ideal – podnaslov: Jezus, Marijin Sin. Do danes je prevedenih 63 strani. Prav rad bi končal pravočasno. Saj mi je to delo v veselje, a vsaka stvar terja svoj čas. Tudi sam bom imel duhovno korist od tega prevajanja, saj bi bilo res lepo, če bi človek živel po tem idealu: Jezusu...!

In moje pesnitve? Danes smo v Feiri peli: V nebesih sem doma. Nisem vedel, da bo pesem tako ugajala. Besedilo je privlačno in moja želja je, da bi se besedilo ljudi prijelo. Vsaka pesem mora biti meditacija. Kako mi je bilo lepo pri srcu, ko sem v sredo spovedoval in je katehist čisto na tiho pel z ljudmi. Nekaj nezaslišanega! Tu se namreč vsepovsod kriči na vse grlo. Dokler so ljudje „pod smokvo“, se pravi, če je petje na prostem, nič hudega, toda med štirimi stenami kričanje nikakor ni prijetno. Moje pesmi niso za kričanje in ljudje, ki tako mirno, ubrano petje poslušajo, čutijo, da je lepo.

Naj končam. Malo utrujenost, malo lenoba, še največ pa tista knjižica, ki čaka na prevajanje. Bog Vas vse blagoslovi!

SLOVENKA MED PIGMEJCI

S. BOGDANA KAVČIČ, BURUNDI, AFRIKA

Pigmejci so človeška rasa, katere značilnost je izredna majhnost, postave, pa tudi primitivnost življenja in velika odmaknjenost od drugih rodov. V Afriki jih je morda največ prav v Burundiju, kjer delujeta dva slovenska misijonarja: salezijanski duhovnik Jože Mlinarič in usmiljenka s. Bogdana Kavčič.

Iz družbene revije „Domá“, ki izhaja v domovini, povzemamo naslednja kramljanja s. Bogdane:

SVOJEVRSTNE DUHOVNE VAJE

Septembra sem bila v duhovnih vajah. Bile so svojevrstne in bogate. Vodila jih je skupina, ki jo trenutno sestavljajo: dva duhovnika in dve dekleti – laični misijonarki iz Francije.

Ena od deklet skrbi za kuhinjo, druga je odgovorna za liturgijo. Ta svojevrstna „ekipa“ si med seboj lepo pomaga; tudi duhovnik prime za delo v kuhinji, pomiva posodo, lupi krompir itd. V naši skupini je bilo 24 udeležencev duhovnih vaj enajstih narodnosti. Med njimi so bili duhovniki, sestre različnih redovnih družb, en profesor domačin, en študent z univerze in en semeniščnik. Med duhovnimi vajami je vladala tihota. Posodo smo pomivali sami, zjutraj pa poleg tega še pripravili vse potrebno za kosilo: fižol, krompir in drugo. A duhovna zbranost radi tega ni bila nič motena. Vsem so bile te duhovne vaje všeč, ker je bilo vse tako domače.

DOŽIVETJA NA DOPUSTU

Sredi oktobra sem bila na dopustu pri sosestrah na jugu Burundija. Tu so kraji in prebivalci čisto drugačni kot pri nas. Podnebje je bilo toplo in ljudi je veliko manj. Med zadnjimi nemiri je bilo tu največ žrtev. In sovražnost se še ni podela. V začetku šolskega leta, v septembru, so šli trije univerzitetni študentje peš v Bujumburo – pa so jih med potjo napadli pripadniki nižje rase, ki nima pravice obiskovati višjih šol, in jih naravnost razmesarili. In še nekaj čudnega se je pripetilo v teh krajih: pred kratkim so našli v skalovju šestletnega otroka, ki je bil vzrejen pri opicah. Ima iste navade kot opice, daje od sebe enake glasove in se plazi po vseh štirih. Ta čudni „opičji“ otrok je sedaj v najdenišnici.

TATOVI

Zadnjič so nas napadli tatovi. Od enajstih zvečer pa do petih zjutraj smo se dajale z njimi; nazadnje so nas kar s kamenjem napadli. Javili smo policiji in varnostni organi so jih že po desetih dneh prijeli; radi njihovih še drugih večjih tatvin so jih hitro zasledili. V njih kolah so našli tudi nekaj našega blaga in obleke, ki je bila zaznamovana z imeni: s. Chiron, s. Kavčič, in tako tatvine niso mogli utajiti. Po

tukajšnjem običaju so jih toliko časa preteпали, da so tatvino priznali; sedaj so pod ključem, a eden jim je ušel.

Med temi zlikovci ni bilo nikogar iz naše okolice. Domačini so nam zelo naklonjeni. In kako hvaležni! Ko jim pomagamo, ne vedo, kako bi nam povrnili. Ko smo na primer neki družini pomagale v revščini in bolezni, nam je žena prinesla v zahvalo košaro fižola, kar je bilo zanjo seveda velik dar uboge vdove.

MED PIGMEJCI

In naši mali Pigmejci! Moramo se jim prilagojevati; zanje bi bilo pač potrebno, da se nauče, da je delo velike vrednosti. Najbrž bo trajalo še več let, da bodo prišli do tega spoznanja. Skoraj vsak teden jih obiščem. Zadnjič sem našla pri njih ženo s trimesečnim otročičkom, ki so ju zapustili. Otrokovega očeta nihče ne pozna. Žena ima prste na rokah in nogah iznakažene radi tukajšnjih peščenih bolh, ki se zarijejo pod kožo. Odstranila sem ji te bolhe in sedaj ji me prinašamo hrano, ker je zelo opešala; po kom drugem ji jedil ne moremo poslati, ker bi jih on sam pojedel. Drugo leto bodo v naši župniji ustanovili Vincencijevo konferenco in potem bo lažje, ker bodo njeni člani skrbeli za uboge.

ADVENT PRI NAS

Advent je pri nas lep. Ljudje se pripravljajo na božič z duhovnimi vajami. Prav sedaj se pred našo hišo že zbirajo možje, fantje in žene. Navadno jih pride okrog 20. Kvas v testu! Brali bodo evangelij in si potem izmenjali misli. Pogrešamo pa pri nas mirnega kotička, kjer bi oni in tudi me mogli nemoteno moliti in premišljevati. Treba bo zgraditi kapelico.

MISIJONAR MLINARIČ JE MAŠEVAL ZA GOBAVCE

Včeraj, to je v soboto 20. decembra, je misijonar g. Jože Mlinarič pri gobavcih obhajal božič. Imeli so mašo in potem skromno gostijo ob kozličku in kruhu. Zelo je bil ganjen nad temi ubogimi, ki imajo tako globoko vero, zaupanje in hvaležnost. In pomislite: nek mlad zdrav fant, kakih 18 let star, živi s temi gobavci in jim pomaga prinašati vodo, cepiti drva in drugo, ker mnogi gobavci nimajo več prstov na rokah in nogah. Sicer je pa sedaj njihov položaj boljši, ker jih že tri leta zdravi ena od sester.

LONČARSTVO MED PIGMEJCI

Najprej naj vam povem, da sem bila neizmerno vesela magnetofonskega traku, na katerem je ravnatelj g. Devetak posnel svoj razgovor z znanim lončarjem v Prekmurju, ki odgovarja na moja vprašanja o lončarski umetnosti.

Vsega, kar je omenjeni lončar nasvetoval, še nismo mogle uresničiti, imamo pa trden namen. S Pigmejci je treba počasi delati, čeprav je že velik napredek pri tistih, s katerimi imamo pogoste stike.

Lansko leto je še en Burundijec – ne Pigmejec – zaprosil, če se sme učiti tega dela, ki ga opravljajo pri nas Pigmejci. Pigmejecem to seveda ni bilo všeč, pa smo jih potolažile z obljubo, da bomo Burundijca takoj odslovile, če ne bo dober do njih. Sedaj sta obe skupini zadovoljni; po delu se vedno skupaj umivajo, kar v začetku še misliti ni bilo. Tudi vodo pijejo iz iste posode, česar prej pod nobenim pogojem ne bi storili. Postali so prijatelji. Če pomislimo na začetek, ko smo gradili keramično peč, in na sedaj, opazimo vsaj majhen uspeh njihovih odnosov. Burundijci vidijo, da tudi Pigmejci znajo narediti kaj lepega in da so čisti kot oni. Je pa ta težava pri „ta'malih“ (Pigmejcih), da se kar naenkrat za prazen nič zapro vase. Razmišljala sem že, zakaj, pa vzroka še nisem našla.

Lončarstvo pa zelo napreduje. Zadnjič smo dobili iz peči zelo lepe skodelice. S. Chiron je pripomnila, da bi jih v Parizu zelo drago prodali; tukaj pa imamo le revne odjemalce, če izvzamem priseljene Evropejce. Posebno lepo napreduje ta obrt, odkar sem jo posvetila sv. Jožefu. Skupaj z delavci smo sestavili molitev, ki jo sedaj večkrat molimo v delavnici.

PREVEČ SE SELIJO

Opazila sem, da se Pigmejci večkrat selijo. Mislila sem, da je bilo to samo v preteklosti, a pri njih je to še sedaj. Dvakrat na teden hodim poučevat različne skupine – pa večkrat opazim, da je kakšna družina odšla drugam. Poznam družino s sedmimi otroki, ki je v štirih letih že trikrat menjala bivališče. Ko sem bila še v Busigi, je bila tudi ta družina tam in je še celo dala dva otroka krstiti, ki pa sta edina kristjana v tem poganskem okolju. Le kako naj potem njihova vera dozoreva!

Lansko leto so štirje otroci obiskovali katehumenat, kjer se uče verouka, branja, pisanja in higijene. Po treh ali štirih mesecih pa so odšli. Najbrž se jim zdi pretežko sedeti v šoli od osmih zjutraj do treh popoldne; opoldne imajo seveda nekaj odmora. Eden od teh otrok prihaja sedaj dvakrat na teden k nam delat, da kaj zasluži. Dala sem mu tudi knjižico, iz katere se uči čitanja in pisanja. Prinaša mi kazat, kaj je v zvezku napisal in me pri tem povpraša po novih črkah. Izgleda, da se bo naučil branja in pisanja.

V NOVI KAPELICI

Za naš družbeni praznik 25. marca smo se lepo pripravile. Dan prej smo v miru opravile duhovne vaje, ker smo naprosile enega od delavcev, da je namesto nas sprejemal ljudi. Zvečer sta prišla iz župnije oba misijonarja, Jože Mlinarič in en Brazilec, in tako smo imele na praznik prvič mašo v novi kapelici, v katero se je naselil naš Gospod. To je bil za nas in za prebivalce našega hriba velik praznik. Ne veste, kako navdušeno so peli vsi tisti, ki so kapelico gradili! Dva pogana sta ji napravila streho iz slame in sta bila zelo ponosna na to. Sedaj posebno ob nedeljah ljudje radi prihajajo sem molit. Stiki s prebivalci postajajo vedno bolj domači in preprosti.

NAŠI FANTJE NA MADAGASKARJU

Iz pisma laičnega misijonarja *Toneta Jemca* domačim v Slovensko vas v Argentini dne 7. junija 1976, iz Ranomene:

„Včeraj je mladina v Ranomeni pripravila prireditev, neke vrste igro, ki naj bi prikazala pomen organizacije FTMTK: Fikambanana Tanora Malagasy Kristianina, po naše: Organizacija mladih malgaških poljskih delavcev. Tudi mi smo bili med posebnimi povabljeni v častni prvi vrsti v dvorani, ki ni bila drugega kot mala malgaška koč, v katero se je „stisnilo“ nad 150 gledalcev. Najmlajši so sedeli kar na tleh med odrom in prvimi sedeži in so bili tako nagosto, da niti noge nisem mogel stegniti. Oder je bil kajpada zasilno napravljen iz desk, stene pa s slamnatimi preprogami, ki bi se pa med predstavo skoraj zgrnile na tla. Predstava je imela pet delov, poleg tega pa še točko z malgaškim plesom, ki je zelo ritmičen.

Danes, ponedeljek, 7. junija, je državni praznik, zato se ne dela. Na vseh koncih in krajih prirejajo skupnostne prireditve z jedačo in pijačo. Pri nas na žalost dežuje, zato so tako prireditev napravili pod streho pri sestrski hiši. Tudi mi smo šli tja na južino. Bilo je hrušča, petja in plesa, da je zgledalo kot revolucija... Bilo je skupaj kakih 140 ljudi.

Druge dni kajpada delam v mizarski delavnici. Fredi Žitnik je pa odšel 140 km daleč na misijon italijanskega misijonarja, zidat. Janko Glinšek je šel v Midongy, 52 km od tu, kamor je peljal Pepija Giderja in Frančka Kranerja: šli so tja, da začno z novim misijonom. Tudi jaz se podam prihodnji teden tja, da napravim, kar je mizarskega narediti. V prostem času se ukvarjam tudi z vrtnarstvom; zdaj obrezujem solato, paradižnike in urejujem drugo. Imamo 5 gred solate, eno gredo fižola, eno korenčka, malo koruze in morda še kaj...“

Iz pisma *Jankota Glinška* domačim 27. junija 1976, iz Vangaindrana:

„Minil je že teden dni, kar sem se vrnil iz Tananarive.

Preden sem šel tja, sem bil skupaj s Frančkom Kranerjem in Pepijem Giderjem v Midongyju, ki je približno 100 km južno od Vangaindrana, od Ranomene še 54 km. Da smo napravili teh ubogih 54 km, smo porabili kar sedem ur časa. Po tem si morete predstavljati, kakšna je pot. Vozili smo skozi pravo džunglo. V Midongyju doslej ni bilo stalnega duhovnika, zato bosta šla tja Franček in Pepi. Hiša je že postavljena, cerkev tudi, samo vode nimata. To jima pa mislim jaz napeljati. V Midongyju smo se zadržali teden dni.

Takoj po vrnitvi v Vangaindrano sva s Frančkom odpotovala v Ambositro po Petra Opeka, nakar smo nadaljevali pot v Tananarive. Tam smo želeli pozdraviti neko Argentinko iz Rosaria, ki je poročena s švicarjem, direktorjem tovarne Nestle na Madagaskarju. Tudi pri

Svetlolasi Janko Glinšek med temnopolto malgaško mladino na izletu.

povratku smo se ustavili pri njih in ostali na kosilu. Antsirabe je zelo lepo mesto, čisto evropejsko, z mnogimi tovarnami.

V Tananarive smo kupili kup stvari, potem pa obiskali več družin. Tako tudi tri mlade družine, v katerih so vsi trije možje Švicarji, dočim so žene ena Švicarka, druga Kolombianka in tretja Ekvatorjanka. Vse tri družine so kajpada dobro stoječe, kot pravimo. Po dolgem času sem spet jedel argentinsko „pizzo“.

Ker je Franček moral podaljšati potni list, smo se podali tudi na jugoslovansko poslaništvo, kjer so pred kratkim dobili novega ambasadorja, ki je po rodu Hrvat, dočim so njegovi trije sekretarji Srbi. Obiskali smo tudi papeškega nuncijs in njegovega tajnika, ki je mlad Argentinec.

Za zaključek naj dodam, da sem se ob teh potovanjih in obiskih počutilo zredil, tako da imam že 70 kg, kar ima to dobro stran, da me malarija ne napada več in se zelo dobro počutim.

Že teden dni imamo deževje. Kljub neprestanemu padanju z neba grem danes popoldne v Manakaro, 170 km daleč, da pripeljem sem sestro prednico.

Še eno vest imam: Rok Gajšek je pisal v Nemčijo ne vem kateri dobrodelni ustanovi, če bi mogli letno pošiljati kako pomoč za nas tri tu. Kar takoj so odgovorili, da bodo poslali vsako leto po 500 dolarjev za vsakega izmed nas. Tako denar ne bo problem.“

NOVOODKRITA SLOVENSKA MISIJONARKA

Ko se je pred več kot 30 leti ustanovila v Ljubljani Slovenska misijonska dijaška zveza, ki je potem do prevzema oblasti po komunistih prelepo uspevala in veliko obetala, so imele tudi mlade „slovenjebistriške šolske sestre“, kot smo jih tedaj imenovali, živahno delujoči študijski krožek, v katerem so bile pred vsem sestri, ki so na ljubljanskem učiteljišču študirale učiteljsko delovanje. Med njimi je bila najbolj delavna s. Serafina Černe, ki se je spominjam kot drobno, živogledujoče in bistro bitje, ki se je odlikovalo po zavzetosti za stvar in discipliniranosti življenja v organizaciji.

Vseh teh nad 30 let nismo imeli glasu o tej redovnici, bivši članici Slovenske misijonske dijaške zveze. Pred kratkim pa prejmemo od nje pismo, ki nam oznanja veselo vest, da je ta sestra že nekaj časa, se pravi, od lanskega leta misijonarka v afriški Slonokoščeni obali. Torej je po desetletjih le dosegla cilj, po katerem je že v najmlajših letih hrepenela: posvetiti se Bogu in dušam na misijonskem polju! Iskreno se radujemo z njo, ji čestitamo in jo kajpada uvrščamo med slovenske misijonarje, ki jih toliko rojakov v izseljenstvu in zamejstvu, pa tudi v domovini obdaja s tako ljubeznijo.

Sestra nam piše iz Francije, kjer je trenutno na zdravstvenem dopustu. Več o njej in o njenem misijonu izvemo iz njenega pisma, ki se glasi:

„Dovolite mi, da se Vam najprej predstavim in kratko opišem moje življenje. Sem slovenjebistriška šolska sestra. Med vojno sem hodila na državno učiteljišče v Ljubljani. Tedaj ste Vi ravno začeli z Misijonskim krožkom in sem tudi jaz postala članica. Morda se me sedaj spominjate.

Po učiteljišču sem naredila strežniško šolo, nakar smo mislile iti na Kitajsko, za kar nas je bilo določenih sedem sester. Tri so odšle, štiri pa smo ostale v Franciji. Vedno sem imela željo iti v misijone. Pred letom in pol se mi je ta želja izpolnila. Z dvema sosestrama sem odšla v Afriko, v Cote d'Ivoire (Slonokoščena obala), pomagat francoskemu patru Barbier.

To je začetni misijon, in kot tak je še posebno potreben pomoči. Ne prosimo jo za nas sestre, ampak za prebivalce. Zgradili smo že mali dispanzer, kjer zdravim bolnike, ki mnogi pridejo tudi 30 km daleč. Umrljivost otrok in mater je posebno velika in porodnišnica je neobhodno potrebna, če hočemo ustaviti to preveliko umrljivost.

Poleg tega bi katoličani radi sezidali novo cerkev in so v ta namen že prispevali potrebno opeko, a so jo potem obrnili v gradnjo dispanzerja. Zdaj bi jim pa jaz rada malo pomagala pri gradnji cerkve. Še ne dolgo tega sem bila v Sloveniji, kjer so mi dobrotniki precej darovali, a je treba še veliko več. Zato trkam zdaj tudi na vrata „Katoliških misijonov“ in misijonskih prijateljev okrog njih.

Sedaj se nahajam pri naših sestrah v Franciji na zdravstvenem dopustu. Imela sem namreč močno rumenico: Hepatitis viralis. Pa je sedaj že boljše in upam se vrniti v misijon 28. junija. Moj naslov tamkaj je: S. Serafina černe. Mission de Fresco par LAKOTA, B. P. 118, Cote d'Ivoire, AFRICA. Kot sem omenila, sta z menoj tamkaj še dve, ki poučujeta ženski svet v francoščini, šivanju, higijeni, itd. Dela imamo vse ogromno; če bi nas bilo deset, bi nas bilo še premalo.

Iskreno pozdravljam vse misijonske prijatelje!"

Novoodkrito slovensko misijonarko (ki si je v Afriki privzela svoje krstno ime Magdalena) prav toplo priporočamo dobrotnikom! Mollimo zanjo in pomagajmo ji, da bo v tako pozno doseženem, dolgo zaželjenem misijonskem delovanju mogla napraviti čim več dobrega za božje kraljestvo in za srečo afriških bratov in sester v Kristusu!

Izšel je

življenjepisni roman enega največjih svetnikov Cerkve, ustanovitelja Misijonske družbe-lazaristov in usmiljenih sester, patrona vseh ustanov krščanske Karitas, zlasti Vincencijevih konferenc, ki ga je napisal znani življenjepisec očeta gobavcev patra Damijana, papeža Pija X., Marije Goretti in drugih

WILHELM HÜNERMANN

Naslov romana:

SV. VINCENCIJ PAVELSKI OČE UBOGIH

Obsega 200 strani na krasnem papirju. Dobi se v karton ali v platno vezan v vseh večjih slovenskih središčih in pri poverjenikih Katoliških misijonov.

Cena v Argentini 400 ozir. 600 pesov, zunaj 3 ozir. 4 USA dolarjev oziroma odgovarjajoče v drugih valutah.

Vabimo vse naše prijatelje, da sežete po tej knjigi, ki se bere res kot romc in ki nam na doslej v slovenščini še ne podan način približa tega izredno simpatičnega svetnika.

IZ MISIJONSKEGA ZALEDJA

„MISIJONSKI LIST“ in „RADOSNA VIJEST“

Prejeli smo novi številki tako koroškega „Misijonskega lista“ kot hrvaške „Radosne vijesti“. Bralcem podajamo sliki naslovnih strani obeh publikacij, da imajo vtis, kako izgledata; obe pa sta v dvobarvnem, črno-rdečem tisku, kar se seveda na naši reprodukciji ne vidi. „Misijonski list“ ima format 24 krat 31 cm, dočim ima „Radosna vijest“ format 25 krat 35 cm. Koroški list vsebuje 12 strani, hrvaški pa 16 strani tega formata. Kajpada je treba imeti pred očmi, da je hrvaška Radosna vijest misijonsko glasilo za vseh nad 8 milijonov Hrvatov, dočim je Misijonski list glasilo misijonske akcije nekaj deset tisoč koroških Slovencev. Hrvaški list je tudi splošno misijonsko glasilo, dočim je koroški list pred vsem glasilo akcije koroških rojakov za pomoč domačim bogoslovcem in slovenskim misijonarjem. Hrvatje razen Radosne vijesti nimajo drugega misijonskega glasila, med tem ko ga koroški Slovenci imajo, saj so slovenski „Katoliški misijoni“ razširjeni po vseh slovenskih koroških župnijah.

Imata pa oba lista vsak svoj lep delež na širjenju misijonskega sodelovanja, eden v ožjem krogu dela slovenskega naroda, drugi med celotnim hrvaškim katoliškim narodom, pa deloma tudi med slovenskimi rojaki v domovini, ki svojega posebnega misijonskega lista ne izdajajo, naši „Katoliški misijoni“ pa tjakaj praktično ne morejo. Zato radi pregledamo vsako številko enega in drugega misijonskega lista in o njej poročamo tudi našim bralcem.

MISIJONSKI LIST

Večina gradiva osem strani je v tej publikaciji posvečena pismom in slikam domačih bogoslovcov, ki prejemajo podporo raznih slovenskih župnij in drugih skupnosti na Koroškem. Ostale štiri strani so v pretežni meri posvečene poročilom oziroma pismom slovenskih misijonarjev, ki se zahvaljujejo za pomoč: Oc. Tomažin in Kokalj iz Zambije, s. Silva Žužek iz Ghane in Rok Gajšek z Madagaskarja. Vmes so nekatera poročila iz misijonskega sveta na sploh, pa ponatis članka iz „Katoliških misijonov“ o „koncu misijonov“ in nekaj misijonskih gesel.

RADOSNA VIJEST

Poleg opisnih člankov „Biblijski temelji misijonskega dela“ in „Dialog med muslimani in kristjani“, ki se nadaljujeta, ter ilustriranega spisa o Indijancih v Južni Ameriki se list spominja 100-letnice salezijanskih misijonov in poroča tudi o salezijanskih misijonarjih iz Jugoslavije, največ o pred dvema letoma umrlem kitajskem misijonarju Jožefu Kerecu (ki pa zadnjih 26 let ni več deloval v misijonih), Andreju Majcenu v Vietnamu in Ernestu Saksida v Braziliji (ki ga ni šteti med misijonarje, ker deluje med katoli-

Lenič. Med škofijskimi misijonskimi direktorji pa se imenujejo: dr. Anton Hočvar, Slovenec, za Beograjsko nadškofijo, za ljubljansko škofijo dr. Vilko Fajdiga, za apostolsko administraturo Slovenskega primorja Ivan Kobal, dočim za mariborsko škofijo ni nihče naveden, pa bi se dalo sklepati, da je področje dr. Vilka Fajdiga kot direktorja ljubljanske nadškofije tudi mariborska škofija. Navedeni so tudi delegati redov v tem Misijonskem svetu jugoslovanske škofovske konference; od Slovencev so: za lazariste dr. Stanko Žakelj CM in za usmiljenke s. Frančiška Pavličič (sestra misijonarke Marije Pavličič na Madagaskarju).

MISIJONSKI OPAZOUALEC

O misijonarju Andreju Majcenu SDB imamo nove vesti: Piše spet svojemu sobratu Tonetu Vodetu v Turin in prosi, naj sporoči vsem dobrotnikom, kako mu je žal, da ne more vsakemu posebej in s pismom izreči zahvale za darove in molitve njegovemu delu v pomoč. Zlasti in še posebej omenja lazarista Wolbanga in generalno tajnico njegove organizacije Misijonske znamkarske akcije Sonjo Ferjan, oba v ZDA, ker sta mu nakazala lepo število darov kar 19 dobrotnikov. Njegov mladi vietnamski predstojnik je misijonarju rekel, da bodo vsi darovi, ki jih misijonar Majcen prejme, za novicijat, ki ga vodi, kajti prav ta je še najbolj ubožen... Misijonar končno vse dobrotnike prav lepo pozdravlja!

Iz Slovenije se je oglasila misijonarica, usmiljena sestra Marija Pavličič, ki je zdaj tamkaj na počitnicah, po osmih letih misijonskega dela na Madagaskarju: „Trenutno (pisala je 7. junija) sem na Gorenjskem v naši sestriški hiši v Ljubnem, tri četrte ure hoda od Brezje. Zato grem vsako jutro peš na Brezje z mojo rodno in redovno sosestro Marijo Goretti Pavličič, ki ima tudi dopust, pa sva skupaj. Potem grem v Beograd in v Peč, kjer sem delala, preden sem šla na Madagaskar.“ Lepo pozdravlja vse misijonske prijatelje.

Naš sodelavec mons. dr. Maksimilijan Jezernik, ki je v vodstvu papeške misijonske univerze in papeškega misijonskega zavoda v Rimu, obenem rektor Slovenika, je že lansko leto v poletnih mesecih potoval v Afriko na obisk raznih semenšč v tamkajšnjih mladih cerkvah; ob povratku nam je obljubil sestavek o popotnih vtisih. A še preden je našel čas, da bi to obljubo izpolnil, se mu je ponudila prilika, da jo še razširi, kajti piše nam koncem junija, da isti dan odpotuje znova v Afriko, in sicer v Kamerun, Nigerijo, Bénin, Abidjan in Senegal, spet na uradni misijonski obisk, s katerega se vrne v Rim že 23. julija. Veselo torej lahko pričakujemo nad vse zanimivi potopis našega najodličnejšega misijonskega funkcionarja v zaledju, ki, kakor vidimo, posega ne le indirektno, ampak tu in tam tudi direktno na samo misijonsko polje.

Beneški Slovenec p. Lovrenc Ošnjak, ki je dolga leta deloval v Mozambiku na misijonu Manga, se s počitnic, kamor se je pred dobrim letom podal, ne more vrniti nazaj v ljubljeno misijonsko deželo, ker ne dobi od tamkajšnje vlade tozadevnega dovoljenja. Čakajoč, da se razmere v tem pogledu v deželi izboljšajo, se zdaj posveča delu v vzgojni hiši svoje družbe (Institut Comboni, Brescia), prosil pa je, naj njemu pripadajoči delež iz skladov 1974 in 1975, ki mu ga radi negotovosti v deželi nismo mogli poslati, pošljemo za njegov misijon tamkaj, ki je prav radi razmer v velikanskih potrebah in stiskah, kar smo tudi storili in z veseljem. On bo našel pot, kako vsoto spraviti v misijon.

O slavni misijonarki materi Tereziji, o kateri še vedno pišejo najrazličnejše svetovne revije, nam je pisala slovenska usmiljenka iz Rima s. Julija Tominec, ki se je udeležila zaobljub njenih sester v Rimu. Navzoči so bili iz najrazličnejših narodnosti, a iz Jugoslavije samo naša sestra, ki je doživela veselje, da je mogla govoriti z mater Terezijo v njenem materinskem jeziku oziroma srbsčini. Vprašala jo je, če ima v svoji družbi še kako sestro iz Jugoslavije; odgovorila je, da ima eno iz Banjaluke, oglasile so se pa še druge tri in prosile za sprejem. Njena družba „Misijonarke ljubezni“ ima po vsem svetu že 67 postojank, v katerih deluje že 1.200 sester. Tudi v Rimu ima noviciat s 39 sestrami. Iz Rima mati Terezija potuje v New York, da tamkaj odpre novo postojanko, že drugo; tam ima tudi 14 aspirantinj. Nato gre na evharistični kongres v Filadelfiji, nakar se spet vrne v Rim. Čudovito, kaj zmore en sam človek, če se preda vodstvu božje Previdnosti!

K slikam na naslovni strani: Zgoraj levo, novi slovenski škof Lojze Ambrožič v Torontu; desno: zamorčka kopljejo; spodaj levo: žene pri tolčenju koruze, desno: misijonarja Peter Opeka in Janko Glinšek, s sobratom v Tananarive.

Novemu slovenskemu škofu Ambrožiču ves božji blagoslov!

Škof vseh izseljencev v torontski škofiji je, tudi slovenskih. Zato je tudi škof in voditelj njih misijonskega dela.

Od njegovega nadpastirskega vodstva bo odslej zaviselo misijonsko sodelovanje vseh slovenskih Kanadčanov sploh, saj je prav v Torontu središče njih misijonske akcije.

Zato delovanje novega našega škofa vsem slovenskim misijonarjem in misijonskim prijateljem toplo priporočamo v molitev!

Živel, škof Ambrožič! Bog Vas blagoslovi!

PO MISIJONSKEM SVETU

Vietnamski škof iz Hanoia je bil eden kardinalov, ki je bil imenovan „in pectore - v srcu“. Njegovo ime je bilo javno objavljeno šele, ko se je zbralo v Rimu 21 novih kardinalov, da prejmejo kardinalske znake. Vsi so bili že v rdečem. Le na enega je pokazal kardinal Villot, državni tajnik v Vatikanu, na skromno postavo škofa, ki je bil edini oblečen v črno, na nadškofa iz Hanoia z imenom Jožem Marija Trin nku Khue. Ko je povedal, da je to eden od obeh kardinalov, katerih imena še niso bila znana, je vsa množica 6.000 ljudi izbruhnila v velik aplavz. Hanoiski škof je v Rim priletel šele večer prej. Pogajanja med komunistično Severnovietnamsko vlado in Vatikanom so se zavlekla prav do zadnjega dne. A veselje je bilo toliko večje. Novi kardinal je star 76 let. Ko je papež izročal kardinalske klobuke, jim je rekel: rdeče pomeni pogum, a pogum do smrti. Morda je s tem posebej mislil na hanoiskega kardinala. Med 21 kardinali je bil tudi malgaški škof, dosedanji predstojnik naših slovenskih misijonarjev, ki pa zdaj odhaja v glavno mesto Tananarive, ker mu kot kardinalu sodi nadškofovsko mesto v prestolici Madagaskarja.

Svetnik v Tanzaniji. Tako imenujejo domačega škofa Krištofa Mwovoleka. Postal je svoje vrste pričevalec. Vsako jutro vstane z ljudmi in gre na polje delat. Zvečer mašuje v

svoji kolibi, ki se komaj loči od koč preprostih ljudi. Nedeljsko službo božjo pa navadno opravlja kar pod milim nebom in to s sodelovanjem množice ljudi. Ni čuda, da junaškega pričevalca v Tanzaniji imenujejo svojega preroka,

Mati Terezija iz Kalkute je bila zadnje čase v Severni Ameriki. Imela je zlasti v Kanadi zelo uspela srečanja in je navdušila za krščansko ljubezen zlasti mladino. Svetovno znana misijonarka se bo udeležila evharističnega kongresa v Filadelfiji. Ker je tema kongresa: lakota po Bogu, lakota po kruhu, je prav, da so prireditelji povabili na tak kongres tudi „angela Indije“, kot jo imenuje svetovno časopisje.

Iz Laosa je bil izgnan škof Jean Pierre Urkia in šest misijonarjev, vsi iz družbe Pariških misijonarjev. Tako je na terenu 17.000 kvadratnih metrov ostal le en škof domačin in štirje duhovniki ter 30 sester.

V Kambodži je položaj zastrašujoč. Komunisti so v enem letu pobili milijon in pol ljudi. V tem težkem položaju je čudno, da katoličani še vzdrže in med njimi tudi mnogi duhovnikimisijonarji.

Krščanske sekte v črni Afriki so velik problem. Štejejo jih že okoli 6.000. So to male skupine vernikov, ki imajo zmes starih poganskih verstev in krščanskih ali judovskih pri-

mesi. Nekatere sekte nastajajo ob branju svetega pisma. Ker zlasti stara zaveza zelo sovпада v miselnost Afrikancev, se ob kakšnem vodilnem človeku zbere skupina vernikov, nadejejo si ime, ustvarijo svojo liturgijo in tako zaživi nova sekta. Še več pa jih nastaja iz raznih krščanskih skupin, največ iz protestantskih, vendar tudi iz katoliških. Razlog ali vsaj ozadje je navadno dvojno: hočejo imeti bolj afriško krščanstvo in pa tudi manj zahtevno krščanstvo. Ne samo omiko, s krščanstvom žele povezati tudi svojo dosedanjo moralno (naprimer mnogoženstvo) in svoj način življenja. Čeprav so te skupine navadno majhne, je vendar pričakovati, da se bodo večale in množile. Misijonarji imajo pred seboj težko nalogo. In morda je prav v tem največja težava, da misijonarjev ni zadosti, da bi mogli novokrščence uvesti v praktično krščansko življenje. Ponekod pa morda tudi tako imenovana „afrikanizacija“ Cerkve gre prepočasi.

Za poročene duhovnike so prosili provinciali iz azijskih misijonov, ki pripadajo družbi Marijinih oblatov. Kjer ni misijonarjev, kot so Angola, Laos, Kambodža, naj bi posvetili poročene katehiste, da bi se mogla vzdrževati liturgija in zakramentalno življenje v težkih razmerah, ki so posebno v Laosu, Kambodži in trenutno še vedno v Angoli. V celi Afriki bodo morda v bližnji bodočnosti odigrali najbolj važno vlogo katehisti. Vsako leto – kljub pomanjkanju misijonarjev – število katoličanov naraste za en milijon in pol. In delo katehizacije in uvajanja v krščansko življenje zavisi v veliki meri od katehistov. Duhovnikov-misijonarjev je vedno premalo in se morajo omejiti na čisto duhovniško delo, vse drugo, kolikor le morejo, pa prepustiti katehistom in laičnim sodelavcem.

Brez hrane ni življenja. Po ustanovni listini Združenih narodov je vsakomur zagotovljena pravica do življenja. Predstavniki verskih skupnosti v Združenih državah pa so ameriškemu senatu poslali izjavo o pravici do hrane. Izjava zahteva, naj Amerika učinkovito podpira mednarodna prizadevanja, da bi narodi, kjer ljudje od lakote umirajo, dobili zadosti hrane. V imenu katoliških škofov je spomeniko podpisal predsednik ameriške škofovske konference nadškof Jožef Bernardin.

Misijonska škofija bi se lahko imenovala belgijska škofija Namur. Ima skoraj 300 misijonarjev. In pri njihovem misijonskem delu sodeluje prav vsaka župnija. In ta škofija je po številu manjša kot ljubljanska ali mariborska. Torej smo še daleč za misijonskimi narodi.

Kardinal Gracias je ostro nastopil proti nameravanemu zakonu o sterilizaciji mladoporočencev. Tudi druge verske skupnosti se upirajo temu zakonskemu osnutku. Tak zakon bi gabil osnovne človeške pravice.

Angola. Proti pričakovanju je predsednik Angole Agostinho Neto sporočil nadškofu v Luandu, msgr. Muaca, da se smejo vrniti vsi misijonarji, ki so deželo zapustili v času zmed. Vsem misijonarjem, ki bodo zaprosili za vrnitev, se bo na hitro roko dala potrebna viza.

Japonska televizija je hotela čim bolj avtentično predstaviti tudi katoliško Cerkev. Imela je namreč na programu, da predstavi pet največjih verskih skupnosti na svetu: budiste, hinduiste, muslimane, protestante in katoličane. V ta namen so sodelavci tokijske televizijske postaje lani – sveto leto! – obiskali Rim, Pariz in Lurd ter snemali prizore verskega življenja za svoje oddaje.

naši misijonarji pišejo

AFRIKA

Misijonska zdravnica s. JANJA ŽUŽEK nam je poslala nekaj etiopskih križev za misijonsko tombolo in se nam oglasila tudi s pismom z dne 22. VI. tega leta iz Abesinije:

„Prejšnjo nedeljo sem bila v Addis Abebi na posvečenju katoliškega etiopskega duhovnika. Po 20 letih je bilo to prvo mašniško posvečenje v Addis Abebi, kajti ves ta zadnji čas so jih posvečevali v Rimu. A med popoldansko gostijo, plesom in bobnanjem je prišla vest, da se je 500 km od nas zgodila huda avtomobilska nesreča. Neki šolski brat je peljal dve sestri in tri novinke (etiopske) na farno žegnanje, pa se je zaletel. Ena od novink je skoraj takoj po nesreči umrla. Bila je komaj 19 let stara. Tako malo je poklicev in tako težko jih je pripraviti do cilja, večnih zaobljub, pa se vse upanje takole konča. Ta družba neke vrste frančiškank ima poleg pokojne še dve etiopski novinki, poleg šestih postulantk in treh aspirantinj. Naslednji dan je bil v katedrali res žalosten pogreb. Dekle je bilo namreč iz Addis Abebe in so njeno truplo takoj ponoči pripeljali tja.“

Pisala nam je tudi njena sestra farmacevtka s. SILVA ŽUŽEK iz iste družbe Misijonskih zdravniških sester, ki je v spremnem pismu skupaj s članki o njeni misijonski deželi Ghani izrazila svojo zahvalo misijonskim dobrotnikom ob daru, ki smo ji ga po-

slali. Pismo je z dne 30. maja tega leta:

„Ček za 245 dolarjev, za katerega iskreni Bog plačaj, sem izročila sestri upraviteljici. Rekla je, da ga bomo porabili za nakup zdravniških potrebščin, ki jih je treba naročiti v Severni Ameriki in jih je treba plačati v dolarjih. Prosila me je, naj se zahvalim zvestim slovenskim dobrotnikom tudi v njenem imenu.

—Smo v pripravi na Binkošti. Upam, da mi bo uspelo prečuti vso noč pred praznikom v molitvi skupaj z apostoli in Marijo. V mestu imamo Dom duhovnega obnavljanja, v katerem bodo verjetno tudi letos organizirali celonočno molitev. Lani nas je bilo nad 100, med nami celo otroci od šest do dvanajst let starosti (kakšen zgled so mi dali!) veliko mladine, odraslih in starih ljudi, moških in žensk. Tudi škof je prišel za nekaj ur in nam govoril. Zjutraj ob šestih smo imeli sv. mašo v čast Svetemu Duhu, nakar smo se razšli. Lepo je bilo!“

Koncem januarja letošnjega leta se nam je iz Tanzanije oglasil slovenski, angleško pisoči rojak EDVARD ROBERTS. Njegovo zanimivo pismo se v slovenščini takole glasi:

„Ko pregledujem korespondenco, vidim Vaše pismo z dne 9. 9. 1974. Ne vem, če sem odgovoril nanj. Ko pišem, bom tudi na to pismo odgovoril.

Pismo sem dobil po vrnitvi v Tanzanijo po smrti moje mame v decembru 1973. V Arusna sem se vrnil ok-

tobra 1974. V pismu je bil ček za 233 dolarjev. Hvala! Res potrebujem pomoč! Skušam živeti na svoje stroške. Tukajšnji škof mi da (pa ne vedno) 450 šilingov na mesec. To je 65 dolarjev. Pa me benzin na mesec stane (če sem zelo previden) nad 100 dolarjev. Za kritje vseh drugih stroškov se zanašam na osebne darove. Skušam vzdrževati zveze z ljudmi v Ameriki. Pogosto zanemarim dopisovanje zaradi pomanjkanja časa ali zaradi utrujenosti po dnevnem delu. Naša nedeljska nabirka znese na nedeljo manj kot en dolar in še ta ne pride k meni. V Ngorongoro mi kristjani za vsak prihod dajo 20 šilingov (3 dolarje). Avto za to pot pa me stane 10 dolarjev. Kaj naj storim? Od rodu Masaja ne dobimo nič. In ne moremo pričakovati, dokler niso krščeni. Zadnji dve leti in pol sem večinoma sam. Nimamo dosti duhovnikov. Nikdar nisem bil rad sam, tudi zdaj ne. A zaradi misijonstva nekako postane tudi to lahko.“

Malo kasneje nam je spet pisal. Zahvalil se je za novi prispevek, a istočasno ček vrača, češ da je iz bank prišel nazaj nevnovčen. Poslali smo mu med tem že drugega, ki je, upamo, srečno prišel do njega in bil vnovčen. To pot smo mu pisali slovensko, upajoč, da verjetno slovenščino razume, le da jo govori težko, še težje pač piše. V odgovoru zveemo o tem in drugem sledeče:

„Da, bil sem sposoben prebrati Vaše pismo. Bil sem v Sloveniji na novi maši svojega brata Ralfa. Moj oče in bratje s svojimi ženami so bili tam tri tedne. Ko so oni odšli, sem jaz ostal še mesec dni. Tako sem mogel obnoviti svoj materin jezik. Imam več bratrancev v Sloveniji in vsi razen dveh govore samo slovensko in tako sem bil primoran govoriti tudi jaz, kar je bilo dobro zame.

Imel sem lepe dni s svojimi sorod-

niki, tako da sem imel skušnjavo, da bi ostal kar v Sloveniji in bi se ne vrnil v Afriko. Tudi moji sorodniki so to želeli. A me je klicala dolžnost nazaj v Tanzanijo.

Vprašate me, če bi mogel napisati kakšen članek. Imam namen, in bom skušal napisati te dni. Ne vem, če veste, da imam posebno delo: samo z nekrstjani. Torej pionirsko delo. Učim Masaja ljudi, ki še niso nič slišali o Kristusu. V svojem okrožju imam le peščico Masaja krščanskih družin. Zato je moje delo težko. In Masaja so nomadski narod, žive s svojimi kravami, ovcami in kozami. Delo napreduje, četudi počasi. In to ustvarja težave, ker se selijo iz kraja v kraj. Vrh tega so zelo konservativni, zato so zelo zaprti napram ver-

S. Ernesta Kosovel med prijatelji iz Tanzanije.

Zadnja slika s. Ane Zidarič iz Afrike, ker jo zapušča po želji predstojnikov. Sliko nam je sama razložila v spodnjem pismu.

skim resnicam, ki bi jim podajale kaj novega, naprimer o Vstajenju.

2. februarja bomo odprli novo bolnico za tuberkulozne bolnike. Zgrajena je bila po prizadevanju našega škofa in dr. H. Watchingerja, Avstrijca, duhovnika, ki ima v oskrbi še drugo bolnico na severu dežele Masajev. Vesel sem tega, kajti bolniki bodo prejeli solidno oskrbo in meni ne bo treba več „igrati“ zdravnika in se bom tako lažje ves posvetil misijonarjenju med Masajci.“

Iz glavnega mesta Tanzanije nam je kratko pisala koncem decembra lanskega leta kanosijanka s. ERNESTA KOSOVEL:

„Začele smo poučevati v novem naselju med ubogimi. Večina so begunci

iz Mozambika, pa tudi iz drugih dežel. Želeli so imeti med seboj sestre, a zaenkrat se še ne moremo naseliti, ker nimamo primerne bivališča, za gradnjo pa ne denarja. Kraj je oddaljen 20 km od našega sedanjega doma, pa se podajamo med nje z avtom. Kaj več o tem bom prihodnjič popisala.“

Iz Afrike poslavljajoča se misijonarka s. ANA ZIDARIČ nam je pred odhodom poslala tri pisma. V prvem, ki ga je pisala še v letu 1975, nam sporoča, da v sredini leta 1976 zavselej zapusti deželo. Takole piše:

„V poletju 1976 se bom za stalno vrnila v Francijo. To žrtev krepko čutim. A zahvala Gospodu za skoraj 17 letno misijonsko delovanje in mi-

losti, ki sem jih prejemale, je še večja! Pridružite se mi v prošnji, da bi Bog dal temu kosu njegovega vinograda takih delavcev, kakršni so potrebni tukaj in zdaj, pa da bi bila jaz še vnaprej njegova služabnica, vedno po njegovi volji!“

Maja meseca 1976 pa je misijonarka že bliže slovesu od Afrike:

„V miru in hvaležnosti se pripravljam na povratek v Francijo, ki je zibelka mojega redovniškega življenja. Šla bom pa najprej za dva meseca v „lepo našo domovino“, kjer je menda najboljši zrak celega sveta...“

Tukaj se število redovnic manjša. Pred tremi tedni je morala odpotovati v Francijo radi zdravja še ena od sester, a je upanje, da je nadomesti druga, ki pride nanovo.

Letos v naši fari sploh nismo imeli krstov. Zadnja leta so bila za pripravo na krst zelo težka, zato so se eni kot drugi odločili, da počakajo še eno leto.“

V tretjem pismu se zahvaljuje za dar, ki smo ji ga namenili in ki ga naj dvigne v Ljubljani. Zahvaljuje se za pošiljanje „Katoliških misijonov“ ves čas njenega misijonskega delovanja, pa vsem dobrotnikom za gmotne in duhovne darove, s katerimi so jo spremljali. Pove pa tole žalostno novico:

„Pred tremi tedni je bil ubit pred vratmi katedrale jezuitski brat, ki je hotel braniti očeta misijonarja. Oba sta prav kar razdelila sveto obhajilo. Neki ropar je tedaj hotel ugrabiti ciborij s posvečenimi hostijami. Misijonar ga je hotel ustaviti, pa ga je ropar napadel z nožem. Brat je očetu priskočil na pomoč, a je dobil tri zaboljave, katerih eden mu je prerezal srčno žilo. in v petih minutah je bil v večnosti. Upam, da je bil sprejet kot zvesti služabnik, kajti bil je mož molitve, dober, skromen, povsem pre-

dan Gospodovi službi. Bil je upravitelj vseh privatnih šol v škofiji. Morilec, ki gotovo ni pri zdravi pameti, je v zaporu. A kaj to pomaga?! Nam bo pokojni zelo manjkal. Hvala Bogu, da je vsaj oče misijonar rešen, čeprav je šel nož za dva mm mimo srčne žile.

Čez teden dni bom že daleč od te drage mi dežele, ki sem ji hotela prinesiti luč. Za slovo Vam prilagam fotografijo, ki priča o veseljnosti naše sv. Cerkve: Ob meni je sestra Cecilija, domačinka iz druge družbe, za nama pa laični misijonar, živinozdravnik Roberto. Torej Italija, Tchad in Slovenija. Naj nam Bog pomnoži bratskega duha!“

P. HUGO DELČNJAK OFM nam je iz Toga poslal poročilo o mašniškem posvečenju domačina, ki ga objavljamo na drugem mestu te številke. Zahvalil se nam je pa tudi za misijonski dar s temile besedami:

„Preko Pariza sem prejel Vaš dar za naš misijon. Oba s p. Evgenom se za poslano vsoto prisrčno zahvaljujeva ter prosiva Boga, da vsem dobrotnikom misijonsko vnemo po svoji vsepresegajoči dobroti povrne!“

P. Evgenu, ki je imel hude bolečine v nogi, se je stanje znatno zboljšalo, tako da brez večjih težav opravlja svoje delo. Upam, da se mu ne bo obrnilo na slabše.

Božično praznovanje je pri nas potekalo v lepem redu ter v vsesplošnem veselem razpoloženju tudi teh, ki niso kristjani.“ (Op. ur.: To zahvalno pismo je misijonar pisal koncem januarja.)

V bližnji deželi, ki se je preje imenovala Dahomey, zdaj pa jo kličejo Bénin, že dve leti študira bogoslovje slovenski frančiškanski klerik fr. MARIJAN MARINČIČ, o katerem nam je prav pred kratkim sporočila iz Pariza naša tamkajšnja zastopnica,

Z misijona o. Delčnjaka. Bo kdo od teh malčkov kdaj še zapel novo mašo...?

usmiljenka s. Cecilija Prebil, da se je za nekaj dni nahajal tam na povratku v domovino, kjer ima napraviti pred svojimi predstojniki večne redovne obljube, potem se pa vrniti v Afriko, da se tako čim boljše pripravi na bodoče misijonsko delo tamkaj. Ta frančiškanski bogoslovec nam je iz Ouidaha sredi marca pisal tele zanimivosti:

„Prav za prav ne vem, kaj naj Vam zanimivega pišem. Če je človek v dušnem pastirstvu, se mu vedno kaj dogaja. Pri meni pa tega ni, ker sem pač študent in doživljam vsakodnevno, skoraj monotono menjavanje dnevnega reda: študij, kapela, predavanja in malo športa za oddih in razvedrilo.

Pri nas so se razburkani politični duhovi le malo pomirili. Vlada nam sicer socializem, vendar zaenkrat ni kakih bolečih sprememb, kot smo se bali. Pač, bolj po afriško: mnogo besed in kričanja, veliko manj dejanj. Nekdo je izjavil: Če bi se vsaka iz-

govorjena revolucionarna beseda spremenila v eno koruzno zrnko, potem bi bil ekonomski problem Bénina rešen.

Ko je naš nadškof v februarju napravil uradni obisk predsedniku vlade, da bi razčistil bodoči položaj Cerkve pri nas, ga je le-ta sprejel z besedami: „Kaj je to, vsi me zapuščate, in še celo vi, gospod nadškof!“ Nadškof se po teh besedah kar ni znašel, kako naj reagira. A rezultat razgovorov je bil ugoden: obstoji upanje, da le ne bo takega pritiska na Cerkve. Zaenkrat uživamo še popolno svobodo, če izvzamemo cenzuro, ki se ji morajo podrežati knjižne in revialne publikacije.

Z menoj je vse kar v redu. Zdravje se mi je zadnje čase povsem utrdilo in se počutim izvrstno. Koncem februarja sem spet predihal vrsto izpitov in sedaj se nahajam v stanju odličja. Lepo pozdravljeni.“

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje Franc Sodja C.M., soureja in upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: El Cabezuelo (ex Loubet) 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska "Editorial Baraga S.R.L.", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem

NAROČNINA ZA LETO 1976: V Argentini in sosednjih deželah: II. polletje 400 pesov, dosmrtna 10.000. Celoletna: V ZDA in Kanadi: 4 (8, 60) dolarjev; v Italiji: 2000 (4000, 30.000) Lir; v Avstriji 80 (150, 1.200) šilingov; v Franciji 16 (30, 250) Nf; v Angliji 1 1/2 (3, 20) funtov; v Avstraliji 4 (8, 60) dolarjev.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, El Cabezuelo (ex Loubet) 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA.: Rev. Charles A. Wolbang CM, St. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton, New Jersey, 08540. — Mr. Rudi Knez, 17826 Brian Ave., Cleveland, O. 44119. — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 So. Wood Street, Chicago, Ill. 60608 U.S.A.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont. Za Ontario (razen Port Arthurja) in za Quebec: Rev. Jože Časl CM, istotam. Za Montreal in okolico: Rev. Ivan Jan CM, 405 Marie Anne East, Montreal, P. Q.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Tisk: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3

Francija: s. Cecilija Prebil, Rue du Bac 140, Paris VI.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Cameron Court, KEW, Vic. 3101.

MISIJONSKI DAROVI

ZA MISIJONSKI ZAVOD

Černak Jože st., Slovenska vas, Argentina, 4.000 pesov.

TISKOVNI SKLAD KM

N. N., Slovenska vas, 500 pesov; Marijan Loboda, Ramos Mejía, 1.000 pesov; Janez Brelih, 200 pesov in č. g. Jakob Franc, San Nicolas, 1.000 pesov; vsi v Argentini.

SKLAD KM ZA VSE MISIJONARJE

Družina Muhič, Tucumán, 700 pesov; družina Jakob Sušnik, Slovenska vas, 2.000 pesov; oba v Argentini; Madam Maučec, 50 frankov; Balažič Te-rezija, 100 frankov; obe v Franciji; goriški rojaki, po prelatu dr. Srečko Humarju, 165.000 Lir.

POSAMEZNYM MISIJONARJEM

Za Radota Sušnika na Madagaskarju: N. N., Buenos Aires, 2.000 pesov; Olga Goljevšček, Slovenska vas, 10 dolarjev; N. N., Slovenska vas, 3.000 pesov. — Za misijon na Madagaskarju: Lojze Macarol, Slovenska vas, 600 pesov.

VSEM TISOČKRAT BOG PLAČAJI!

Med mašniškim posvečenjem o. Stanislava Tebele v svetišču Regina Mundi v Johannesburgu, Južna Afrika. V cerkev gre nad 4.000 vernikov in bila je prenapolnjena.

Registro de Prop. Int. No. 1150563
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Corhabamba 1467
Buenos Aires

Correo
Argentino
Suc. 37

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 3143

TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 5617